

Není prakticky proveditelné rozeznávat, jakým podílem ten který z těchto důvodů zdražení veškerého zboží na ceně jeho je účastněn. Ocenění zboží v poměru k hodnotě zlata ponechávalo by obě ostatní složky bez povšimnutí. Tím by však nebylo vyhověno požadavku, stanovit hodnotu věci ukradené obnosem škody okradeného, jestliže poměry hospodářské jsou ve skutečnosti takové, že okradený není s to, aby si zjednal náhradu zase za zlato, jestliže tedy zejména ve skutečnosti zlato přestalo být mincí běžnou. Plyne to i z té úvahy, že výrok o vině deliktem majetkovým, spočívající na předpokladu určité hodnoty věci ukradené, zpro-
nevěřené, poškozené atd. může být dle zákona podkladem výroku o náhradě škody a že dle § 99 tr. ř. pro obojí účel stejným způsobem má být výše škody vyšetřena. V poměrech nynějších však hodnota věci ukradené a t. d. vyšetřená v poměru k hodnotě zlata nemohla by přece být základem stanovení obnosu náhradního, ani by se v něm poškozenému plně náhrady nikdy nedostalo, když nelze přece obžalovaného odsoudit k náhradě škody ve zlatě, nýbrž jen v zákonných platidlech, jimiž jsou K č. sl. Obojí obnos musí se dle §§ 99 tr. ř., 173 tr. z. krýt. Je zajisté nepřipustno pro otázku viny operovati s menším počtem jednotek ve zlatě čítaných, pro otázku náhrady pak přiznati výši škody ve větším počtu jednotek skutečné měny papírové. Ve skutečnosti tedy znamenalo by přijetí stanoviska zmateční stížnosti premii pro pachatele majetkových deliktů, naprosto neodůvodněnou, když jak poškozený, tak pachatel podrobeni jsou téměř hospodářským poměrům, jež znají, ba i motivem svého jednání činí, a jichž důsledky tedy také pachatel musí nésti. Hospodářskou škodou bezprávným činem způsobenou musí pachatel proto zodpovídati ve výši určené se zřetelem ke skutečným hospodářským poměrům. Dle toho není právní stanovisko soudu nalézacího pochybeno a návrhu na znalecké ocenění řemene v měně zlaté právem nebylo vyhověno.

Čís. 147.

Zlý úmysl, nutný k zločinu dle § 153 tr. z. nemusí čeliti ani k tělesnému poškození, spojenému s viditelnými známkami a následky (§ 411 tr. z.)

Odsouzení pro zločin dle §§ 8, 153 tr. z. nevylučuje, ohrožoval-li čin pachatelův zároveň tělesnou bezpečnost jiných lidí, konkurenci přestupku dle § 431 tr. z.

(Rozh. ze dne 26. února 1920, Kr II 228/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po veřejném líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně, jímž uznán byl vinným zločinem nedokonaného těžkého úskození na těle dle §§ 8, 153 tr. z. a přestupkem proti bezpečnosti života dle § 431 tr. z.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného bere v odpor odsouzení v obojím směru, uplatňujíc důvody zmatečnosti dle č. 5, 9 a) a 10 § 281 tr. ř. Stíž-

nost tvrdí především, že rozsudek je neúplný a nejasný, poněvadž nedbá toho, že jak denní zkušenost učí, vrh kamenem nemusí vždy míti za následek tělesné zranění. Tím stížnost sama přiznává, že takový vrh kamenem může přivoditi tělesné poškození; že pak obzvláště vrh kamenem jako pěst velkým, zejména když, jako zde, hozeno jím bylo velmi prudce a z nevelké vzdálenosti, zpravidla má za následek tělesné poškození, učí rovněž denní zkušenost. Nejde tedy v přítomném případě o bezpodmínečně nezpůsobilý prostředek k přivodění účinku obžalovaným zamýšleného. Rovněž tak není vadou rozsudku, nezjišťuje-li, měl-li obžalovaný v úmyslu poraniti nadporučíka Adolfa M. lehce či těžce. Kdyby byl obžalovaný zamýšlel přivoditi některý z těžkých výsledků, o kterých se zmiňuje § 152 tr. z., byl by se provinil přísněji trestným zločinem dle § 155 a) tr. z. Stačí proto, že v rozsudku je zjištěn úmysl obžalovaného, poškoditi nadporučíka M. na těle, jej zraniti. Dalšího úmyslu se ku zločinu přítomnému nevyžaduje, zejména ne úmyslu přivoditi tělesné poškození spojené s viditelnými známkami a následky, jak je patrné z různého znění §§ 153 a 411 tr. z. Vzhledem k tomu, že v rozsudku zjištěn je zlý úmysl obžalovaného, nemůže také býti řeči o podřadění činu jeho pod pouhé trestní ustanovení § 431 tr. z. Zmateční stížnost obrací se také proti tomu, že vedle zločinu dle §§ 8, 153 tr. z. zároveň předpokládána byla též skutková podstata přestupku § 431 tr. z. Také v tomto směru je stížnost zmateční bezdůvodna. V § 134 tr. z. je arci zvláště upraven případ, že úmyslný útok na cizí život mine se svým cílem, ale toto místo v zákoně trestním je jedině svého druhu. Při jiném činu trestném dlužno v případě takovém přičítati pachateli vedle zamýšleného zranění té či oné osoby také ještě ohrožení jiných osob z nedbalosti, jestliže pachatel věděl o jejich přítomnosti a byl s to, aby seznal nebezpečnost svého jednání pro tyto osoby. Není správné, že obojí skutková podstata navzájem se vylučuje, poněvadž obžalovaný mohl prý jednati jen buď úmyslně nebo jen nedbale. Kdyby tomu tak bylo, byla by úplně vyloučena z jednoho činu pochodící konkurence zločinu s přestupkem předpokládajícím pouze nedbalost. To je zřejmě nesprávné, uváží-li se, že zákon trestní určen jest k tomu, zabráňovati veškerým porušením právních statků. Kdyby byl obžalovaný hodil úmyslně kamenem jen po zcela stranou stojícím nadporučíku M., byla by mohla býti poškozena pouze jeho tělesná bezpečnost, než obžalovaný hodil kamenem přes blízkost mnoha jiných osob, jichž tělesnou bezpečnost tím ohrozil. Tomuto nastalému účinku bylo jedině správné přizpůsobiti rozsudkový výrok tak, jak učinil soud nalézací, uznáv obžalovaného vinným jak zločinem dle §§ 8, 153 tr. z., tak i přestupkem dle § 431 tr. z.

Čís. 148.

Výrok sprostující obžaloby pro krádež vylučuje odsouzení osoby, obžalované pro podílnictví na této krádeži.

(Rozh. ze dne 26. února 1920, Kr II 238/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného E. Ch., odsouzeného rozsudkem zemského trestního soudu